

MERCEDES ARROYO (Barcelona, 1942) és doctora en Geografia Humana per la Universitat de Barcelona. Actualment, col·labora en projectes de recerca del Departament de Geografia Humana de la Universitat de Barcelona en el qual, a més, coordina la pàgina web de *Geo Crítica*, revista electrònica especialitzada en la difusió de textos de geografia humana i de ciències socials. La seva línia actual d'investigació s'orienta a l'estudi dels comportaments socials davant la innovació tecnològica, amb atenció especial a les ciutats del segle XIX. És autora de nombroses publicacions.

FRANCESC XAVIER BARCA I SALOM (Tarragona 1954) és enginyer industrial per la Universitat Politècnica de Catalunya (1976), va obtenir el Diplôme d'Études Approfondies d'Économie d'Énergie per la Université de Sciences Sociales Grenoble II (1977) i actualment ha realitzat el Mestratge d'Història de les Ciències de la Universitat Autònoma de Barcelona (1995). És professor de matemàtiques d'ensenyament secundari i professor associat d'Història de la Ciència i de la Tècnica a la Universitat Politècnica de Catalunya. Des de 1991 és secretari de la Societat Catalana d'Història de la Ciència i de la Tècnica, redactor del seu butlletí *Ictineu* i ha participat en l'organització de les II i III Trobades de la Societat. És autor de diversos articles i comunicacions. Amb Xavier Moreno ha publicat el llibre *El dic flotant i deposant del Port de Barcelona. Construcció i posada en funcionament* (Col·lecció Techné, 6) i ha participat en l'obra *Ciència i Tècnica als Països Catalans: una aproximació biogràfica* elaborant dues biografies, una de les quals en col·laboració amb Guillermo Lusa.

JOSÉ MANUEL CANO PAVÓN (San Juan de Aznalfarache, Sevilla, 1946) és doctor en ciències químiques per la Universitat de Sevilla (1970) i llicenciat en història per la UNED, 1994. Va ser professor a la Universitat de Sevilla entre 1970 i 1981 i, des de 1981 és catedràtic de química analítica a la Universitat de Màlaga. Va ser becari a l'École Polytechnique de París. La seva recerca en química analítica s'ha centrat en el desenvolupament de nous mètodes analítics per a la determinació de traces metàl·liques en materials biològics i en el medi ambient; en aquest camp ha publicat 150 articles i ha dirigit 17 tesis doctorals. En història de la ciència s'ha ocupat del cultiu i difusió de la ciència en l'Andalusia contemporània, i de la química en el conjunt d'Espanya; en aquest terreny ha publicat dos llibres i diversos articles, amb dedicació especial als aspectes bibliomètrics. Ha intervingut a més en la redacció del llibre *Espanya 1975-1990*, editat per la Universitat de Georgia (Estats Units). En els darrers anys ha treballat sobre l'ensenyament industrial a l'Espanya isabel·lina; en aquest camp ha publicat un llibre sobre la Escola Industrial de Sevilla i diversos articles sobre altres escoles industrials.

DMITRI GOUZÉVITCH (Leningrad, URSS, 1955) és doctor en història de la tècnica, investigador de l'Institut d'Història de la Ciència i de la Tècnica de l'Acadèmia de Ciències de Rússia (Sant-Petersburg) i investigador associat al Centre d'Histoire des Techniques du Conservatoire National des Arts et Métiers, París. El seu camp de recerca és la història de l'art, de la ciència i de les pràctiques dels enginyers d'obres públiques als segles XVIII i XIX; la història de l'ensenyament tècnic rus; i la història dels ponts. Ha realitzat més de 200 publicacions en rus, en francès, en anglès i en italià, de

les quals destaquen l'assaig *Centaure ou les reflexions sur la binarité de la culture russe*, Moscou, AIRO-XX, 2000; *Introducció a la història de les ciències tècniques, segles XVI-XIX*, en dos volums, en rus, Sant Petersburg, 1997-1998.

IRINA GOUZÉVITCH (Rostov del Don, URSS, 1953) és enginyera d'estudis al Centre Alexandre Koyré, École des Hautes Études en Sciences Sociales, París. És aspirant a doctora per la Universitat de París VIII, opció Història de la Tècnica. L'objecte de la seva tesi és la circulació del saber tècnic i científic i la construcció de l'estat nacional: el cas rus (segles XVI-XIX). Els seus camps principals de recerca són la història de l'enginyeria a Europa als segles XVIII i XIX (ensenyament, enquadrament institucional, xarxes de sociabilitat, mitjans de comunicació formal i informal) amb una atenció particular en el problema de la circulació de saber tècnic i científic. Té més de 80 publicacions en els diversos camps de la història de l'enginyeria, de l'ensenyament tècnic, incloent-hi el femení, i la història de la transferència de tecnologia. Destaquen: la monografia *Petr Petrovich Bazaine. 1786-1838* (Moscou, Nauka, 1995, en rus) i els darrers articles en francès: "Jean Victor Poncelet" (amb D. Gouzévitch), *SABIX: Bulletin de la Société des Amis de la Bibliothèque de l'Ecole Polytechnique*, juny 1998, núm. 19; "Le phénomène des "ingénieurs-résidents": reconnaissance légale ou espionnage technique?" (amb D. Gouzévitch), *Cahiers d'histoire et de philosophie des sciences*, 1999, núm. 47.

CARLES PUIG-PLA (Barcelona, 1953) és físic (Universitat de Barcelona), màster en Història de les Ciències (Universitat Autònoma de Barcelona) i professor titular del Departament de Matemàtica Aplicada (UPC). És membre de la *Societat Catalana de Física*, de la *Sociedad Española de Historia de las Ciencias y de las Técnicas* i de la *History of Science Society*. Ha estat soci fundador de la *Societat Catalana d'Història de la Ciència i de la Tècnica* (filial de l'IEC) i actualment n'és membre del seu Consell directiu i de la secció d'Història de la Tècnica. Forma part del Grup d'Història de la Ciència i de la Tècnica de l'ETS d'Enginyers Industrials de Barcelona. Entre les seves publicacions hi ha diversos textos de caràcter docent o divulgatiu (*Temes Clau d'Àlgebra*, *El geocentrisme i la física antiga*, etc.). Ha publicat diversos estudis i articles a revistes (*Radiologie J. Cepur*, *Universo*, *Astronomía y Astronáutica*). Ha realitzat treballs de recerca sobre la Història de la Ciència a l'Antiga Xina i, actualment, s'orienta cap a la Ciència i la Tècnica a Catalunya, en particular, durant el segle XIX. Ha estat un dels autors de l'obra *Ciència i Tècnica als Països Catalans: una aproximació biogràfica als darrers 150 anys*.

JESÚS SÁNCHEZ MIÑANA (Zaragoza, 1941) és enginyer (1965) i doctor enginyer (1972) per l'Escuela Técnica Superior de Ingenieros de Telecomunicación (ETSIT), avui integrada en la Universidad Politécnica de Madrid. Master of Science per la Universidad de Harvard (1966) i investigador en ella (1969-70). És professor de l'ETSIT des de 1966, catedràtic des de 1975, subdirector d'investigació (1981-1984), director del Departament de Senyals, Sistemes i Radiocomunicacions (1991-1993), i director del centre des de 1994 fins al present. Ha impulsat la renovació dels ensenyaments de l'àrea d'electromagnetisme aplicat (electricitat i magnetisme, microones, antenes, propagació d'ones en el medi natural). Ha promogut la recerca en aquest camp i la

col·laboració amb l'entorn industrial i institucional, en associació des de 1971 amb un grup de professors que avui s'anomena Grupo de Radiación, integrat en el Departamento de Señales. És, a més, col·laborador (1984-1990) de la Comisión Asesora de Investigación Científica y Técnica (CAICYT) i, després, de la seva succesora, la Comisión Interministerial de Ciencia y Tecnología (CICYT). En la primera, era coordinador de l'àrea d'Electrònica, i, en la segona, secretari del Programa Nacional de Tecnologías de la Información y las Comunicaciones del Plan Nacional de Investigación. Ha estat director (1990/1991) del projecte empresarial COTEC per a la innovació tecnològica a Espanya.